

Forfatter: Udrag fra Den Fremmede

Titel:

Citation: "Fjorten eventyr og fortællinger", i *Fjorten eventyr og fortællinger*, udg. af Marita Akhøj Nielsen , Det Danske Sprog- og Litteraturselskab, Borgen, 1989, s. 202.
Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-ingemann01-shoot-idm140296365697456/facsimile.pdf> (tilgået 25. juni 2021)

Anvendt udgave: Fjorten eventyr og fortællinger

store Sygeværelse, der ved en Pult, et Skriverbord og en Mængde Bøger saac ud, som det tidligere havde været en Lærds Arbejdsstue. Baa'de Pult og Bord vare saa lave, at Pulten maatte antages at have staaet ovenpaa Bordet, for at begge kunde bruges af en siddende Person. Der stod kun to almindelige Stole og en udstoppet Skammel i Værelset. Et stort Forhæng skjulte den dybere Deel af Værelset ligesom Vinduene. *Dr. Pietro* nærmede sig Forhængen, nævnede de Indtrædendes Navne og drog begge Stolene nærmere hen til Træppet, dog halvt vendte mod Lysningen fra Vinduene. Et svagt udtalt »Velkommen!» med en særdeles smuk, blød Stemme høretes bag Træppet.

»Ja! det er han! – det er hans Stemme!» – udbrød den unge Pige med dæmpet Røst, og Faderen begyndte med en Undskyldning for deres Besøg, som han var bange var til Besvær; men han og hans Datter maatte med egne Øren forvisse sig om, hvorledes deres ubekendte Ven befandt sig. Han var overbevist om, at *Signor Forestière* hverken vilde ansee det for Nysgjerrighed eller Paatængsel, at de saa indstændigt havde udbedet sig en kort Samtale med ham. Det var en roen *aandelig* Interesse – forsikkrede den gamle Herre med Eftertryk – der havde draget saavel ham som hans Datter til denne Bølg. *Signor Forestière* var paa Redoatene bleven dem begge en inderlig kjær Ven. Selv om de aldrig skulde see hans Ansigt i Verden, maatte de dog høre hans Stemme endnu engang, inden de næste Dag forlode Europa for bestandig. – Det var dem en Hjertetrang at vide ham overbevist om deres Høiagtelse og Hengivenhed.

»Ja, kjære *Signor Forestière*,» – udbrød nu den unge Pige – »hvad min Fader siger, er hvad jeg nødvendig maatte have sagt Dem, og min Utaalmodighed er Skyld i, at vi saaledes forstyrre Dem. Jeg kunde hverken have levet eller døet rolig, hvis jeg ikke endnu engang kom til at tale med Dem. Jeg er et forkjælet Barn, som De nok har mærket – min kjærlige Fader har altid føiet mig i Alt, og hvor strengt han end holder paa det selskabelige Livs Skikke og hvad der kaldes Conveniens i den store Verden, har han dog ikke kunnet negte mig at føre mig herhen – og han har selv villet sige Dem, hvad der laae mig paa Hjertet. Lad mig tilføie, hvad han endnu ikke veed, men hvad jeg føler Trang til at udtale for Dem af min inderste Sjæl!» – vedblev hun med stigende Heflighed – »De er det første og eneste Menneske, som har forstaaet mig ganske. De har uforbeholdent aabnet mig et Indblik i en skøn og ædel Sjæl, der samstemmer med mig i